УДК 793.31:008(477)
DOI https://doi.org/10.24919/2308-4863/83-1-23

Сергій КАЧУРИНЕЦЬ,
orcid.org/0009-0006-3910-348X
заслужений артист України,
доцент кафедри хореографії
Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії
(Хмельницький, Україна) kachurinec@ukr.net

ЗНАЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ТАНЦЮ В КУЛЬТУРНІЙ СПАДЩИНІ УКРАЇНИ

У статті висвітлені проблеми збереження українського народного танцю та його роль у формуванні культурної спадщини. Методологія заснована на міждисциплінарному підході, який передбачає застосування історико-культурного та етнографічного аналізу для вивчення історичних та регіональних ознак народного танцю. Для дослідження танцювальних характерних рис різних регіонів України було використано методи порівняльного аналізу, що дозволило виявити типові особливості та класифікувати назви танців Волині, Полісся, Галичини, Закарпаття, Покуття, Буковини, Поділля, Середньої Наддніпрянщини, Сіверщини, Слобожанщини, Донщини, Запорізької Січі, Південної Бессарабії, Таврії та Криму. Соціокультурний аналіз використовувався для дослідження ролі народного танцю як механізму збереження етнічної ідентичності українців. Використання критичного аналізу дало змогу відокремити глобальні виклики і проблеми збереження українського народного танцю в умовах урбанізації, змін у культурних уподобаннях сучасної молоді, а також загроз комерціалізації та уніфікації танцювальних форм.

Наукова новизна полягає у виділенні історичних етапів розвитку українського народного танцю, його сучасних проблем, а також регіональних особливостей та гендерних ознак. Автор статті систематизував характерні риси танців, навів їхні приклади за відповідною регіональною приналежністю. Підкреслено, що український народний танець є важливим складником культурної спадщини, що репрезентує духовні та історичні традиції українського народу. Його роль полягає не лише в збереженні й передачі автентичних елементів рухової культури, але й у вихованні нових поколінь на основі національних цінностей. Він допомагає зберегти, відродити та популяризувати культурну спадщину України і зміцнити культурну ідентичність в сучасному суспільстві.

Ключові слова: *український народний танець, регіональні особливості, культурна спадщина України.*

Serhii KACHURYNETS,
orcid.org/0009-0006-3910-348X
Honoured Artist of Ukraine,
Associate Professor at the Department of Choreography
Khmelnytskyi Humanitarian-Pedagogical Academy
(Khmelnytskyi, Ukraine) kachurinec@ukr.net

SIGNIFICANCE OF UKRAINIAN FOLK DANCE IN THE CULTURAL HERITAGE OF UKRAINE

The article highlights the problems of preserving Ukrainian folk dance and its role in the formation of cultural heritage. The methodology is based on the interdisciplinary approach, which involves the use of historical-cultural and ethnographic analysis to study the historical and regional characteristics of folk dance. To study the dance characteristic features of different regions of Ukraine, the methods of comparative analysis have been used, which made it possible to identify typical features and classify the names of the dances of Volyn, Polissia, Halychyna, Transcarpathia, Pokuttia, Bukovyna, Podillia, Central Naddnipriansh chyna, Sivershchyna, Slobozhanshchyna, Donshchyna, Zaporizhzhia Sich, South Bessarabia, Tavria and Crimea. Sociocultural analysis has been used to study the role of folk dance as a mechanism for preserving the ethnic identity of Ukrainians. The use of critical analysis made it possible to separate global challenges and problems of preserving Ukrainian folk dance in the conditions of urbanization, changes in the cultural preferences of young people, as well as threats of commercialization and unification of dance forms.

The scientific novelty consists in highlighting the historical stages of the development of Ukrainian folk dance, its modern problems, as well as regional features and gender characteristics. The author systematized the characteristic features of dances, cited their examples by regional affiliation. It is emphasized that the Ukrainian folk dance is an important component of the cultural heritage, which represents the spiritual and historical traditions of the Ukrainian people. Its role is not only to preserve and transmit authentic elements of movement culture, but also to educate new

generations based on national values. It helps to preserve, revive and popularize the cultural heritage of Ukraine and strengthen cultural identity in modern society.

Key words: *Ukrainian folk dance, regional features, cultural heritage of Ukraine.*

Постановка проблеми. Український народний танець як феномен культурної спадщини відіграє важливу роль у процесі самоідентифікації українців, відображаючи їхню історичну пам'ять та передаючи наступним поколінням цінності української культури. Він відтворює світоглядні уявлення та естетичні ідеали, закладені в національній свідомості. Тому вивчення українського народного танцю стає необхідним кроком для збереження національної ідентичності, а формування танцювальних традицій у різних етнографічних регіонах України має стати прикладом вивчення на основі поєднання місцевих ритуалів, звичаїв та обрядових практик.

Аналіз досліджень. Сьогодні питання збереження та вивчення української нематеріальної культурної спадщини, зокрема українського народного танцю, набуває особливої актуальності та викликає значний інтерес серед вітчизняних дослідників. Етнографічні дослідження танців Центральної України здійснив Сергій Куценко (Куценко, 2019: 279–283). Лексику українського народного танцю Рівненського Полісся в історико-культурному контексті проаналізував Володимир Гордєєв (Гордєєв, 2020). Теоретико-методичні та практичні основи українського народного танцю висвітлила Ярослава Москвяк (Москвяк, 2023: 21–28). Однак до цього часу значення українського народного танцю в культурній спадщині України розкрито недостатньо та потребує подальшого вивчення.

Мета дослідження – виділити проблеми збереження українського народного танцю та визначити його роль у формуванні культурної спадщини.

Виклад основного матеріалу. В українській культурі народний танець посідає особливе місце, оскільки є не лише формою мистецького вираження, а й важливим елементом національної ідентичності. З давніх-давен танець супроводжував різноманітні обряди, свята та повсякденне життя українського народу, відображаючи його історичний досвід, соціальні структури та естетичні ідеали. Він є свідченням багатства культурних традицій багатьох поколінь та невід'ємною частиною нематеріальної культурної спадщини країни.

Вплив різних історичних етапів можна прослідкувати через зміну тематики, стилістики, форм і функцій танців. Так, у період козацької доби (XVI–XVIII ст.) народний танець ставав важливим елементом військових святкувань і ритуалів, що відображали героїзм і мужність козаків. Наприклад, танець «Гопак» символізує козацький дух, свободу та здатність до боротьби. Він відзначається акробатичними елементами, що підкреслюють силу та вправність виконавців. Дослідниця Ірена Книш зазначає: «Танок увійшов у повсякденний побут українського народу, як співається "від села до села – танці до музики". Танцювали з горя й утіхи до самозабуття. Навіть Шевченковий Семен Палій-Запорожець танком кінчає свій життєвий шлях» (Книш, 1966: 6–7).

В епоху Гетьманщини (XVII–XVIII ст.) народний танець розвивався під впливом політичних змін і культурних контактів із Західною Європою. Були запозичені нові елементи з таких європейських танців, як полонез, менует і контрданс. Наприклад, танець «Полька», завезений в Україну з Чехії, поєднував традиційні українські рухи з європейськими елементами, які символізували соціальний статус і етикет. У дослідженні Лілії Савченко знаходимо таке: «Полька – старовинний чеський танець, основним рухом якого є напівкроки. Походження слова «полька» – від «кулька», що означає «половина». «Полька» (від чеськ. Pulka) – парний, також бальний танець чеського походження, з музичним розміром 2/4, який зародився близько 1830 р. в Богемії, а також музичний жанр танцювальної музики, знайомий Європі й Америці» (Савченко, 2024: 83). Танець отримав широке визнання та здобув популярність і серед представників аристократії України, і серед селян завдяки своєму виразному ритмічному малюнку та емоційній насиченості. Полька була адаптована й отримала розвиток у темпераментній молдавській, стриманій латиській та весільній українській версії.

Включення України до складу російської імперії (XVIII–XIX ст.) мало значний вплив на розвиток українського танцю. Офіційна політика русифікації витісняла українські елементи, проте народний танець залишався незмінним. Наприклад, танець «Козачок» має глибокі історичні корені та складну еволюцію. Його виникнення пов'язане з трансформацією ранніх козацьких танців, зокрема «Гопака». в Запорізькій Січі. Так, детальний опис «Козака» знаходимо в повісті М. Гоголя «Тарас Бульба». Письменник відтворює атмосферу запорізького танцювального дійства, підкреслюючи виняткову майстерність та фізичну витривалість

козаків. За М. Гоголем, цей запальний танець, сповнений енергії та свободи, символізував не лише танцювальну досконаліть, а й дух незалежності та волелюбності козацтва. Термін «козачок», на думку М. Гоголя, є похідною формою від «козак». Він, об'єднавши прості хореографічні рухи, став прототипом для великої групи танців з парною ритмікою.

У часи радянської влади (ХХ ст.) танцювальна культура України перебувала під впливом комуністичної ідеології. Однак народний танець розвивався. Цьому сприяло створення державних ансамблів, які популяризували народні традиції: Вінницький академічний ансамбль пісні і танцю «Поділля» (1919), Національний заслужений академічний ансамбль танцю України ім. П. Вірського (1937), Донецький заслужений державний академічний ансамбль пісні та танцю «Донбас» (1937), Хмельницький академічний ансамбль пісні і танцю «Козаки Поділля» (1938), Івано-Франківський національний академічний гуцульський ансамбль пісні і танцю «Гуцулія» (1939), Заслужений академічний ансамбль пісні і танцю Збройних сил України (1939), Національний заслужений академічний український народний хор України ім. Г. Верьовки (1943), Буковинський ансамбль пісні і танцю України (1944), Заслужений Прикарпатський ансамбль пісні і танцю України «Верховина» (1950), Полтавський заслужений ансамбль пісні і танцю України «Лтава» ім. В. Міщенка (1957), Поліський академічний ансамбль пісні і танцю «Льонок» ім. І. Сльоти (1958), Державний академічний Волинський народний хор (1978), Кропивницький академічний театр музики, пісні і танцю «Зоряни» (1984) та багато інших (Качуринець, 2024: 98).

Сьогодні, в умовах незалежності України, народний танець перебуває на новому етапі розвитку. З одного боку, спостерігаємо повернення до джерел танцю. З іншого боку, він стає об'єктом сучасних інтерпретацій та експериментів. У різні часи народний танець слугував відображенням культурних, соціальних і політичних змін, демонстрував специфіку суспільного життя та етнічної ідентичності українського народу.

Народний танець виконує функцію естетично-комунікативного засобу, що в художніх формах відображає соціальні відносини, традиції, моральні норми та етнокультурні особливості. Наприклад, у гопаку чоловічі персонажі демонструють фізичну силу та майстерність, що символізує соціальну роль чоловіка як захисника родини та громади. Жіночі ліричні танці характеризуються ніжністю й грацією, що відображає роль жінки як хранительки домашнього вогнища. Вони передбачають м'які, округлі рухи, які символізують їхню лагідність, емоційну чутливість і зв'язок із родинними обов'язками. Колективні танці, зокрема хороводи, слугують виразом єдності та солідарності громади, символізують спільність дій і взаємодію учасників.

Український народний танець є виразником поваги до природи, праці, родини та національних традицій. Так, рухи і хореографічні схеми часто є символічною передачею змісту природних циклів аграрного побуту та народних ритуалів. Веснянки чи жниварські танці відображають циклічність життя, сезонні роботи та залежність від природних ритмів.

Окремо слід звернути увагу на регіональну різноманітність українських танцювальних традицій. Кожен етнографічний регіон вносить у танець унікальні культурні, історичні та природні особливості. Танцювальна спадщина Буковини, Волині, Галичини, Донщини, Закарпаття, Запорізької Січі, Криму, Південної Бессарабії, Поділля, Покуття, Полісся, Середньої Наддніпрянщини, Сіверщини, Слобожанщини та Таврії формувалася під впливом локальних звичаїв та історичних подій, що зумовило їхню різноманітність і культурну значущість. Регіональні відмінності народних танців систематизовано автором в таблиці (табл. 1).

Отже, танцювальні традиції різних етнографічних регіонів України є надзвичайно багатими та розмаїтими. Характерні риси танців, зокрема специфічні кроки, стрибки, оберти, присядки та інші рухи, демонструють не лише локальні стилістичні особливості, але й впливи історичних подій, природних умов та побутових практик. У кожному регіоні фіксуються унікальні елементи, які роблять український танець невід'ємною частиною культурної спадщини та відображають етнічну своєрідність.

Останнім часом виникає ризик уніфікації, зменшення різноманіття та автентичності національних танців. У сучасному світі, де інформація швидко поширюється завдяки медіа, традиційні танці часто адаптуються до загальноприйнятих стандартів, втрачаючи притаманні їм регіональні особливості. Це призводить до спрощення форми та змісту танцювальних композицій, що віддаляє їх від історичних коренів.

Крім того, соціокультурні зміни, які відбуваються у сучасних українських містах, також впливають на сприйняття та популяризацію народного танцю. Зростає значення таких танцювальних напрямків, як хіп-хоп, джаз-фанк, сучасна хореографія, переважно спрямованих на молодіжну

Таблиця 1

Регіональні відмінності українського народного танцю

Регіон	Характерні риси танців	Приклади танців
1	2	3
Волинь	легкі кроки, притупи, стрімкі вибивання та підскоки, присядково-злетові оберти, прадавні ритуальні трясучки і виверти, хід у повороті, хід Волинської польки, хід з високим стрибком	**«Аушка», «Полька», «Похода», «Шалантух», «Душка», «Притупи», «Осокорські веснянки», «Волинський стрибунець», «Крутях», «Триндички»**
Полісся	різноманітні оберти на місці або з просуванням по горизонталі, кружляння в парах, поліський ключ, кроки з підскоком, галопом, що переходить у стрімкий біг; присядки, вистукування, притупи	**«Хоровод», «Льонок», «Полька», «Яків», «Притупи», «Шалантух», «Ойра», «Веретенчик», «Терниця», «Свербилівка», «Скакуха»**
Галичина	високі стрибки та виверти, швидка зміна напрямків ліній, присядки, широкі кроки, динамічні оберти, обмеженість танцювального поля	**«Коломийка», «Лісоруби», «Метелиця», «Гуцулка», «Кадриль», «Аркан», «Катерина», «Опришки», «Козак», «Гайдак»**
Закарпаття	колективні стрибки, «дроботіння» ногами, притупи, закрита кругова фігура (руки на плечах один одного або схрещені за спиною), фігури, побудовані з кількох кіл концентрично (у центрі кола – соліст або пара)	**«Раківчанка» , «Голубка», «Дробойка», «Трибушанка», «Мокрянський», «Березнянка», «Вертунець», «Дубо-танець», «Карічка», «Аркан», «Увиванець»**
Покуття	вибивання ритмічних рухів до підлоги обцасами своїх «капців», тримання за руки й утворення шеренги-ланцюга, нерозривна єдність наспіву, тексту та руху (танець, крок, біг), стрибки і підскоки, гуцульський біг, трясунка головою	**«Гордіянка», «Трамагун», «Сербин», «Коломийка», «Тропотянка», «Капервус», «Сідемка», «Гонивітер», «Вертак», «Бокораши»**
Буковина	обмеженість танцювального поля в побудові малюнку (замкнені одне чи декілька кіл), використання дрібних рухів, симетрія (однакова побудова бокових фігур, кругових рухів та притупів протягом всього танцю)	**«Чотирянка», «Буковинський весільний», «Бубнарський», «Раковецький кручений», «Вівчари», «Полька», «Буковинський парубоцький»**
Поділля	кружляння соло, у парі, присядки: з виносом ноги на каблук, у повороті, з ударним акцентом, потрійний хороводний крок, подільський крок, крок танцю «Кривуляк»	**«Подоляночка», «Топорівський весільний», «Дев'ятка», «Клин», «Оляндра», «Вихрівка», «Варварка», «Василечки», «Кривуляк», «Кивак», «Краков'як»**
Середня Наддніпрянщина	пластична округлість рук, корпусу і голови, вихиляси, тинки, «мітелочки», потрійні притупи, стрій круговий, лінійний, крок з випадом та одночасним плесканням в долоні	**«Чумак», «Козачок», «Вітерець», «Метелиця», «Гопак», «Коша», «Полька», «Комільник», «Кружало»**

Продовження таблиці 1

1	2	3
Сіверщина	проста хореографія із повторюваними елементами, дрібні кроки на місці або з легким пересуванням, кругові рухи й індивідуальних танцівників, і цілих груп, присядки з просуванням	**«Баламут»,** **«Кадриль»,** **«Метелиця»,** **«Весняночка-паняночка»,** **«Колодка»,** **«Карапет»,** **«Гопак»**
Слобожанщина	крок з ударом на каблук, крок у повороті з притупом, кадрильний хід, кроки-човганці, бокові кроки, перескоки, тинок (низький, високий), часта зміна напрямку руху, використання «воріт», легкі біги, наближені до вистукувань, перескоки	**«Третяк»,** **«Чумандриха»,** **«Тинок», «Катерина»,** **«Слобідська»,** **«Погулянка»,** **«Передирки»,** **«Залицяльний хоровод»,** **«Кривий танець»,** **«Коханочка»**
Донщина	різні притупи, «тинки», напівприсідання в II позиції, (імітація вершника на коні), ковзальні пересування в різні боки з плескачем (шабля) по стегнах, потрійний крок	**«Козачок»,** **«Гопак»,** **«Хоровод», «Бички»,** **«Дрібушка»,** **«Кадриль»,** **«Метелиця»**
Запорізька Січ	переходи з положення навприсядки до стрибків чи обертів, ритмічні вигукування, колеса, щупаки, дрібні перебори, присядки: з виносом ноги на каблук, з ударним акцентом	**«Гопак»,** **«Козак»,** **«Козачок», «Повзунець»,** **«Гайдук», «Хортичанка»,** **«Тропак»,** **«Запорожці»,** **«Герць»**
Південна Бессарабія	крок з ударом на каблук, кадрильний крок, крок-човганець, перескоки, біг узахліст, верьовочка, дрібушки, присядки, припадання	**«Гопак»,** **«Кадриль»,** **«Гайдучаска»,** **«Малдовеняска»,** **«Чабан»,** **«Оляндра»**
Таврія, Крим	тремтіння (оберти) кисті рук, стрункий корпус, розведені по сторонах руки та навпіл зігнуті лікті, змінний крок на пальцях ніг	**«Хайтарма», «Хоран»,** **«Явлук аваси»,** **«Тим-тим»,** **«Емір-Джелял»,** **«Чобан аваси»**

аудиторію. У цьому контексті традиційний український танець ризикує бути сприйнятим як архаїчний чи неактуальний для нових поколінь. Комерціалізація культури також чинить вплив на народні танці, коли вони є інструментом для залучення аудиторії або туристів. У такому випадку танець може зазнавати змін для задоволення запитів ринку, що може спричинити втрату його автентичності.

Отже, сучасні соціокультурні зміни створюють серйозні виклики для збереження українського народного танцю. Важливо знайти баланс між збереженням автентичних форм танцю та його адаптацією до сучасних умов, щоб уникнути втрати культурної спадщини й водночас зробити її привабливою для нових поколінь.

Програми збереження та популяризації народного танцю є важливими культурними ініціативами, спрямованими на підтримку традиційних форм хореографічного мистецтва, їхню адаптацію до сучасних умов та передачу новим поколінням. Однією з найвідоміших міжнародних програм є ініціатива ЮНЕСКО, орієнтована на збереження нематеріальної культурної спадщини, до якої належить і народний танець. Програма працює в кількох напрямках: ідентифікація та реєстрація елементів (народні танці різних країн реєструються як частина нематеріальної культурної спадщини, що сприяє їхньому збереженню на

міжнародному рівні), фінансування та підтримка проєктів (гранти та фінансування досліджень, документування, навчання і проведення фестивалів народного танцю).

Державними програмами, спрямованими на збереження і популяризацію традиційного хореографічного мистецтва, є ініціативи «Українського культурного фонду» Міністерства культури України, наприклад, перформанс «Ритуальний танець 403» Інституту проблем сучасного мистецтва. Організатори проєкту наголошують: «Це ландшафтний перформанс, що відбувається по колу та поєднує ритуали й танці різних народів (регіонів України). Рухаючись в межах трьох кіл, позначених борошном, танцюристи, немов хвилі, розходяться і сходяться до центру» (Український культурний фонд, 2024).

Всеукраїнський фестиваль-конкурс народної хореографії імені Павла Вірського, що підтримується Національною хореографічною спілкою України, спрямований на популяризацію фольклорних танців і музики. У межах конкурсу відбуваються майстер-класи, регіональні обміни, що сприяє залученню молоді та нових поколінь до народної хореографії.

Висновки. Отже, український народний танець є важливим складником культурної спадщини, що репрезентує духовні та історичні традиції українського народу. Його роль полягає не лише в збереженні й передачі автентичних елементів рухової культури, але й у вихованні нових поколінь на основі національних цінностей. Він допомагає зберегти, відродити та популяризувати культурну спадщину України і зміцнити культурну ідентичність в сучасному суспільстві.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гордєєв В. А. Український народний танець на Поліссі: регіональні особливості лексики : дис. … канд. мистецтвознавства : 26.00.01 / Прикарпатський нац. ун-т ім. В. Стефаника. Івано-Франківськ. 2020. 230 с.
2. Качуринець Л. В. Диригентська проєктна діяльність у ХХ – на початку ХХІ століть : дис. … канд. мистецтвознавства : 26.00.01 / Київський національний університет культури і мистецтв. Київ. 2024. 277 с.
3. Книш І. Жива душа народу (До ювілею українського танку). Вінніпег: Новий шлях, 1966. 80 с.
4. Куценко С. В. Наратив фольклористичних досліджень народного танцю Центральної України. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2019. № 3. С. 279–283.
5. Москвяк Я. Діджіталізація як інструмент збереження нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО в Україні в умовах післявоєнного відновлення. *Development Service Industry Management*. 2023. № 4. С. 21–28.
6. Савченко Л. О. Полька як складова побутових танців: становлення, особливості та перспективи. *Особливості роботи хореографа в сучасному соціокультурному просторі*. 2924 № 83. С. 83–85.
7. «Ритуальний танець 403»: у Києві запрошують охочих взяти участь у танцювальному перформансі за підтримки УКФ. *Український культурний фонд* : веб-сайт. URL: https://ucf.in.ua/news/30072024 (дата звернення: 05.10.2024).

REFERENCES

1. Hordieiev, V. A. (2020). *Ukrainskyi narodnyi tanets na Polissi: rehionalni osoblyvosti leksyky*. [Ukrainian Folk Dance in Polissia: Regional Features of Lexicon]. PhD Dissertation, Vasyl Stefanyk Precarpathian National University. [in Ukrainian].
2. Kachurynets, L. V. (2024). *Dyryhentska proiektna diialnist u XX – na pochatku XXI stolit* [Conducting Project Activities in the 20th and Early 21st Centuries] PhD Dissertation, Kyiv National University of Culture and Arts. [in Ukrainian].
3. Knysh, I. (1966). *Zhyva dusha narodu* (Do yuvileiu ukrainskoho tanku). [*The Living Soul of the People* (On the Anniversary of Ukrainian Dance)]. Novyi shliakh. [in Ukrainian].
4. Kutsenko, S. V. (2019). Naratyv folklorystychnykh doslidzhen narodnoho tantsiu Tsentralnoi Ukrainy. [The Narrative of Folkloristic Research on Folk Dance in Central Ukraine]. *Bulletin of the National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts,* 3, 279–283. [in Ukrainian].
5. Moskviak, Ya. (2023). Didzhitalizatsiia yak instrument zberezhennia nematerialnoi kulturnoi spadshchyny YuNESKO v Ukraini v umovakh pisliavoiennoho vidnovlennia. [Digitalization as a Tool for Preserving UNESCO's Intangible Cultural Heritage in Ukraine During Post-War Recovery]. *Development Service Industry Management*, 4, 21–28. [in Ukrainian].
6. *«Rytualnyi tanets 403»: u Kyievi zaproshuiut okhochykh vziaty uchast u tantsiuvalnomu performansi za pidtrymky UKF.* [«Ritual Dance 403»: In Kyiv, participants are invited to take part in a dance performance supported by the UCF]. (July 30, 2024). Ukrainian Cultural Foundation. Retrieved October 05, 2024, from https://ucf.in.ua/news/30072024. [in Ukrainian].
7. Savchenko, L. O. (2024). Polka yak skladova pobutovykh tantsiv: stanovlennia, osoblyvosti ta perspektyvy. [Polka as a Component of Social Dances: Formation, Characteristics, and Prospects]. *Features of the Choreographer's Work in the Modern Socio-Cultural Space*, 83, 83–85. [in Ukrainian].